

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus
Tractatus de Prædestinatione, de Trinitate, de Angelis, & de homine

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. IV. Aliud argumentum solvitur,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77146](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77146)

Respondeo concessa Majori, distinguendo Minorem, Permissio peccandi, præcisè & secundum se lapsa, non conferitur nobis ex meritis Christi, concedo, secundum quod est nobis utilis ad salutem, & prout ex illa aliquid bonum promittitur electis, puta humilitas, vel fervor charitativus, &c. Uade ad primam probationem dictam. Nego. Uade ad primam probationem dictam. Nego. licet Christus non sit mortuus, ut Deus absolute subtrahat nobis gratiam, mortuus tamen est, ut non aliter à Deo nobis subtrahatur aliquando, nisi ut talis subtractio sit occasio majoris boni, & medium ad salutem consequens, & idem dicendum est de oratione Christi.

Ad illud verò quod additur: In primis negari potest sequela Majoris, ad cujus probationem dicendum est, illud inter Christum & nos intercedere discrimen, quòd voluntas Christi non est ipsa quæ peccatum est commissura, & idèd postulare permissionem peccati, abique eo quòd ex eo possit inferri, illum in peccato permissio sibi complacere: voluntas autem nostra peccatum est commissura, unde si illius permissionem peteret, in peccato, virtualiter saltem & indirectè sibi complaceret.

Potest etiam secundo responderi, quòd quamvis nos possumus desiderare, vel à Deo absolute petere permissionem peccandi, & denegationem illius efficacis, possumus tamen illam postulare sub conditione, nempe si ad majorem humilitatem, vel per te veritatem in gratia, à Deo iudicatur idonea. Vel etiam possumus petere ab illo absolute, & desiderare ordinationem, quæ divina misericordia fit de peccatis nostris ad bonum nostrum, & gloriam suam, hoc enim est desiderate effectum prædestinationis, sub formalitate quæ effectus ejus est.

Objicies tertio: Negatio gratiæ efficacis in qua consistit permissio peccati, ad finem prædestinationis non conducit: Ergo effectus prædestinationis non est. Consequentiã patet, Antecedens probatur, Primò quia negatio gratiæ efficacis est medium per se conducens ad finem reprobativum: Ergo nequit ad finem prædestinationis conducere, cum isti fines sint inter se oppositi, & consequenter media ad unum apta, ad alium consequendum nequeant esse idonea.

Secundò probatur. Negatio gratiæ efficacis non conducit ad finem remorum prædestinationis, nempe manifestationem bonitatis & gratiæ Dei: Ergo nec ad finem proximum, scilicet beatitudinem. Consequentiã est evidens, Antecedens autem probatur ex D. Thoma 1. parte quæst. 104. art. 4. ad finem corporis, ubi ait: *eligere aliquid in nihilum, non pertinet ad gratiæ manifestationem, cum magis per hoc divina potentia & bonitas ostendatur, quòd res in esse conferret: unde simpliciter dicendum est, quòd nihil omnino in nihilum redigetur.* Ex quibus verbis sic probatur assumptum: Quia annihilatio non est actio, sed carentia actus conservantis, per quam bonitas & potentia divina manifestantur, infert D. Thomas annihilationem non pertinere ad manifestationem gratiæ Dei: Ergo similiter cum denegatio gratiæ efficacis non sit actio Dei, sed carentia actionis gratiam infundentis, per quam divina bonitas & potentia manifestantur, non pertinet ad divinam gratiæ manifestationem, quæ est finis prædestinationis remorum.

Respondeo negando Antecedens, ad cujus primam probationem, distinguo Consequens. Er-

go nequit ad finem prædestinationis conducere, per se & ex natura rei, concedo. Per accidens & ex divina misericordia, nego. Quæ solutio sumitur ex D. Thoma supra relato, qui docet excusationem, quæ denegationem gratiæ efficacis importat, per se ordinari ad damnationem; ex misericordia verò divina in electis ordinari ad salutationem; & in hoc maxime ostendi divinam omnipotentiam & misericordiam, quòd ea media quæ ex natura sua tendunt in damnationem, in bonum prædestinatorum convertat, & colligat ex spinis uvas, & ex tribulis ficos.

Ad secundam nego Antecedens, ad cujus probationem, concessio Antecedente, distinguo Consequens. Non pertinet ad divinam gratiæ manifestationem, per se & ratione sui, concedo. Per accidens & ratione illius ad quod ordinatur, nego. Sicut enim licet annihilatio per se & ratione sui ad manifestationem divinæ gratiæ non conducatur, si tamen Deus illam ordinaret ad hoc ut homines à malo deterreret, vel ut illis manifestaret gratiam doni creationis, tunc per accidens, & ratione illius ad quod ordinaretur, Dei potentiam & bonitatem manifestaret. Ita etiam licet denegatio gratiæ in seipsa præcisè non manifestet gratiam & bonitatem Dei, illam tamen ostendit, quatenus ordinatur à Deo, ut ex illa peccator sumat occasionem majoris humilitatis, & perseverantiz in gratia.

S. IV.

Aliud argumentum solvitur.

Objicies ultimò: Si permissio peccati in electis esset effectus prædestinationis, maxime quia illa est volita & prædefinita à Deo ex intentione penitentiz, ratione cujus potest conducere in vitam æternam: Sed hoc dici nequit: Ergo nec illud. Major docetur communiter à Thomistis: Minor verò in qua est difficultas, probatur primò. Ex intentione sanitatis morbum permittere, non est prudentis & sapientis provisoris, sed crudelis medici: At peccatum morbus est, penitentia sanandus: Ergo repugnat Deum ex intentione penitentiz peccatum permittere.

Secundò, intentio penitentiz necessariò supponit prævisionem peccati, & consequenter ejus permissionem: Ergo permissio peccati nequit esse volita, & prædefinita à Deo ex amore & intentione penitentiz. Consequentiã videtur manifesta, Antecedens probatur. Penitentia non est de primaria intentione Dei, sed bonum occasionatum, ut docet Damascenus lib. 2. fidei cap. 29. & alij Patres frequenter: At bonum occasionatum, cum non ametur nisi occasione mali, illius prævisionem necessariò supponit: Ergo intentio penitentiz necessariò supponit prævisionem peccati.

Confirmatur: Quia Christus Dominus prædestinatus fuit ut Redemptor, & consequenter ex intentione redimendi à peccatis, ejus prædestinatio supponit originalem culpam prævisam, ut contra Scotum docent nostri Thomistæ 3. parte quæst. 1. art. 3. At penitentia eligitur ut destructiva peccati: Ergo illius prævisionem supponit.

Tertiò, intentio efficax penitentiz ante prævisum peccatum, est amor virtualis peccati: At repugnat Deo virtualis, sicut & formalis amor peccati: Ergo & penitentiam intendere ante peccatum prævisum, Minor patet: Major autem

In qua est difficultas probatur. Intentio efficax finis, est virtualis amor omnium quæ sunt necessaria ad existentiam illius. At peccati existentia necessaria est ut pœnitentia existat. Ergo intentio pœnitentiæ ante prævisum peccatum, est virtualis amor existentia peccati.

118. Confirmatur: Ex vi intentionis efficacis pœnitentiæ, constituitur peccatum futurum: Sed futurum peccati ex vi intentionis pœnitentiæ haberi non potest, nisi talis intentio sit virtualis amor illius: Ergo idem quod prius.

119. Propter hæc argumenta, Suarez, etsi concedat cum Thomistis, permissionem peccati in electis esse prædestinationis effectum, docet tamen illam non esse volitam à Deo ex prælecta pœnitentiâ, sed solum ex præintenta humilitate, vel patientia. Quia, inquit, pœnitentiâ alter respicit peccatum à humilitate vel patientia. Humilitas enim non respicit peccatum directe ut malum culpæ est, & aversivum à Deo, sed solum quatenus in eo relucet propria fragilitas & miseria, quæ ex suspensione divini auxilij accidit, licet non sine peccato & malitia. Patientia vero respicit injuriam, quatenus malum vexationis infert patienti, non quatenus causa aversionem à Deo: unde non est necesse, quod Deus intendens humilitatem vel patientiam in electis, velit peccatum in ratione culpæ & malitiæ. Pœnitentiâ autem directe respicit ipsam malitiam & aversionem à Deo, ut materiam expiandam, & datur in remedium ipsius peccati, ut peccatum est, unde non potest esse de primaria sed tantum de secundaria intentione Dei, nec ab illo intendi, nisi post culpam prævisam.

120. Histamen non obstantibus, veritatem, & probabiliorē existimo sententiam Gonzales Joannis à S. Thoma, aliorumque Thomistarum, docentium permissionem peccati esse effectum prædestinationis, ex prælecta pœnitentiâ, & non solum ex præintenta humilitate, vel patientia, à Deo præparatum. Itz colligitur ex D. Thoma loco supra relato, ubi ait: *quod ex divina misericordia vel providentia ordinatur permissio peccati ad sanationem, in quantum Deus permittit aliquos cadere in peccatum, ut peccatum suum agnoscentes humiliantur & convertantur.* Conversio autem in peccatore, idem est quod pœnitentiâ: si ergo æquiparat D. Thomas in permissione peccati, ordinationem ejus ad humilitatem & ad conversionem peccatoris, non minus ex motivo pœnitentiæ, quam ex motivo humilitatis, potest Deus velle, & de facto vult in electis permissionem peccati. Adde quod, permissio peccati potest esse à Deo volita ex intentione humilitatis, quia ad illam conducit: At etiam conducit ad bonum pœnitentiæ; Ergo similiter potest ex ejus intentione à Deo præparari. Unde ad argumentum in contrarium.

121. Respondeo, concessa Majori, negando Minorem. Ad cujus primam probationem dicendum est, quod licet non sit prudentis medici ex intentione solius sanantis morbum permittere, bene tamen ex intentione robustioris sanitatis, vel perseverantiæ in sanitate, & ita Deus potest ex intentione uberius gratiæ, & charitatis intentionis ac ferventioris, in prædestinatis peccatum aliquando permittere.

122. Ad secundam probationem ejusdem Minoris, respondent aliqui cum Joanne à S. Thoma, in pœnitentiâ duplex bonum considerari: bonum scilicet destructionis peccati, & bonum manife-

stationis virtutis reparandi à peccatis, quæ pœnitentiâ gaudet. Hac distinctione supposita, asserunt primum bonum intendi non posse sine prævisione peccati, & occasione illius; secundum autem bonum esse posse de primaria intentione, & ante prævisionem peccati intendi. Unde sicut medicus intendere potest ante morbum prævisum, ostendere virtutem alicujus medicamenti, & ex hac intentione morbum permittere, non autem potest primo intendere bonam curationis, nisi prævisio morbo, & imprudenter morbum causaret, ex intentione sola liberandi ab illo. Ita Deus potest primo intendere manifestare virtutem reparativam quæ pœnitentiâ gaudet, & ex hac intentione peccata permittere, & illis prævisis velle pœnitentiâ ut destruat peccati.

Secundo solutio & doctrina, quamvis subtilis & acuta, patitur difficilem instantiam: Intentio enim manifestandi virtutem pœnitentiæ, amorem illius secundum suam essentiam debet imponere, sicut intentio manifestandi virtutem tributorem, ex illorum amore procedit in Deo. At essentia virtutis pœnitentiæ est esse destructiva peccati: Ergo si prout destructiva peccati non potest intendi ante prævisionem illius, nec bonum manifestationis virtutis reparativæ peccati quæ pœnitentiâ gaudet, poterit ante illius prævisionem intendi. Unde

Secundo respondent alij: Pœnitentiâ potest considerari tripliciter: scilicet ut destructivam peccati, ut manifestantem omnipotentiam Dei, quam maxime parcendo & miserando manifestat, ut cauit Ecclesiâ; & denique ut utilem ad uberius gratiæ consecutionem, & ad perseverantiam finalem. Dicunt ergo, quod quantum intentio pœnitentiæ, prout præcise est destructiva peccati, ejus prævisionem supponat, & sit bonum occasionatum, secus tamen si illa consideretur ut utilis ad manifestationem omnipotentiam Dei, vel ad uberius gratiam, & perseverantiam finalem. Unde sub his duabus considerationibus & formalitatibus, potest à Deo intendi & prædestinari ante prævisionem peccati.

Sed hæc etiam solutio difficultate non caret. Nam ut supra dicebamus, pœnitentiâ essentialiter habet quod sit destructiva peccati, unde cum illa non possit intendi & amari à Deo, nisi ametur secundum suam essentiam, non potest ab illo intendi nec diligi, nisi intendatur & ametur ut destructiva peccati. Adde quod, pœnitentiâ equaliter conducit ad manifestationem divini omnipotentiam, vel ad uberius gratiæ consecutionem, nisi quatenus est destructiva peccati, & ita ejus utilitas ad prædictos fines, supra vim destructivam peccati fundatur: Ergo impossibile est quod ametur & intendatur, prout est utilis ad illos fines, nisi etiam ametur & intendatur ut destructiva peccati, & consequenter nisi ejus prævisionem & permissionem aliquo modo supponat.

Hæc ergo solutionibus prætermisissis, & in illa probabilitate relictis: facilius ut existimo, & conformius ad principia supra statuta solvitur argumentum, distinguendo Antecedens. Intentio pœnitentiæ necessario supponit prævisionem peccati, & consequenter ejus permissionem, in genere causæ materialis, vel occasionalis, concedo Antecedens. In genere causæ finalis, nego Antecedens. Ad cujus probationem, similiter distinguo Minorem. Bonum occasionatum manifestandi prævisionem supponit, in genere causæ materi-

in, vel occasionalis, concedo Minorem. In genere causæ finalis, nego Minorem.

Ex quo etiam patet responsio ad confirmationem. Nam quia Christus Dominus prædestinatus fuit, & Incarnatio facta ex intentione redimenti generis humanum, solum sequitur Christus prædestinationem, & Incarnationis decretum, supponere præsentiam peccati originalis in genere causæ materialis & occasionalis, cum quo bene fiat quod illam præcedant in genere causæ finalis, quia ad gloriam Christi tantum ad suum ordinatur omnis nostra redemptio. Solutio patet ex dictis articulo præcedenti, ubi ostendimus, substantiam prædestinati esse priorem intentione gloriæ in genere causæ materialis, nihilominus illâ posteriorem in genere causæ finalis. Idem cum proportione dicendum est de prævisione & permissione peccati, respectu intentionis penitentiae: cum hoc discrimine, quod substantia prædestinati est prior intentione gloriæ in genere causæ materialis subjeçtivæ, quia gloria, cum sit forma quædam accidentalis, debet in substantia prædestinati, vel in eius potentia recipi. Peccatum vero præcedit intentionem penitentiae in genere causæ materialis destruentis, quia peccata sunt materia destruenda per penitentiam, sicut substantia panis est materia Eucharistiæ, destruenda per consecrationem.

Ad tertiam probationem Minoris principalis, nego Majorem. Ad cujus probationem, distinguo Majorem. Intentio efficax finis, est virtus amor omnium quæ sunt necessaria ad existentiam illius, ut amata ab intendente finem, concedo Majorem. Quæ sunt necessaria, solum ut permittat ab intendente finem, nego Majorem, & sub eadem distinctione Minoris, nego Consequentiam. Quia existentia peccati, ad penitentiam non est necessaria ut amata à Deo, sed solum ut ab illo permittat. Unde

Ad confirmationem nego Majorem: Nam quando ea quæ requiruntur ad existentiam finis, non sunt causabilia ab intendente finem, ex vi intentionis non constituuntur futura physice vel casualiter, sed logice tantum & illative: id est, bene valet hæc illatio: Est efficax intentio finis: Ergo ea quæ requiruntur ad ejus existentiam, erunt. Unde quia peccatum non causatur à Deo intendente penitentiam, sed solum ab illo permittitur, hinc fit quod ex vi talis intentionis non constituatur physice futurum peccatum, sed tantum permittit illius, ex cujus futuritione evidenter inferitur quod peccatum erit: sicut ex cessatione divini concursus conservantis creaturas, recte inferitur quod illæ in nihilum decident: juxta illud Prophetæ Psalm. 103. *Avertente autem iram turbabuntur: auferes spiritum eorum & desipient, & in pulverem suum revertentur.* Vel sicut ex subractione salis inferitur corruptio carniæ, & ex remotione columnæ lapidem sustentantis, cadit illius: ut in Tractatu de scientia Dei declaravimus.

Dicit, In intentione efficaci penitentiae cognoscitur à Deo peccatum futurum: At nihil ut futurum cognoscitur, nisi in causa determinata ad dandam illi existentiam, ut in Tractatu de scientia Dei fuse ostendimus: Ergo intentio illa determinat causam existentiam peccati, & consequenter dat illi futuritionem physicam.

Respondeo præmissa, Majori, distinguendo Minorem. Nihil ut futurum cognoscitur, nisi in

causa determinata, determinatione dante existentiam, nego Minorem. Dante vel inferente, concedo minorem, & nego Consequentiam. Itaque ut in aliquo decreto futurum cognoscatur, sufficit vel quod determinet causam, vel quod inferat causam determinationem; & quia intentio efficax penitentiae causat peccati permissionem, ex qua licet non causetur peccatum, evidenter tamen inferitur voluntatem creatam ex propria malitia & defectibilitate se determinaturam ad illud; consequens fit quod in decreto intentivopententiae, & permissivo peccati, cognoscatur peccatum ut futurum infallibiliter.

Quæres pro complemento hujus disputationis, an omnia dona gratiæ quæ Deus confert electis, sint effectus prædestinationis eliciti?

Respondeo solum gloriam & perseverantiam finalem, esse effectus elicitos prædestinationis, cætera autem dona quæ electis conferuntur, esse effectus ab illa imperatos, proportionatos tamen, & à providentia generali ordinis supernaturalis elicitos.

Probatur breviter: Id est effectus prædestinationis elicitus, quod per se petit prædestinationem pro causa ordinante; sicut ille solus actus elicitur ab aliqua virtute, qui per se petit ab illa procedere: At nullum ex donis gratiæ, præter finalem perseverantiam, & gloriam, petit per se prædestinationem pro causa ordinante, cum omnia præter illa possint reprobis concedi, & de facto concedantur multoties. Ergo nullum est ex donis gratiæ (exceptis perseverantiâ finali & glorificatione) qui sit effectus prædestinationis elicitus.

Dices primò: Multa auxilia præparat Deus electis, quæ non præpararet, nisi electi essent: Ergo hæc auxilia sunt, quoad substantiam, effectus prædestinationis eliciti. Antecedens est certum. Consequentia verò probatur. Providentia generalis ordinis supernaturalis, est communis prædestinatis & reprobis: At hujusmodi auxilia communia illis non sunt: Ergo non sunt effectus eliciti providentiæ communis, sed tantum providentiæ specialis, quæ prædestinatio est.

Respondeo concessio Antecedente, negando Consequentiam. Ex eo enim quod Deus multa auxilia præparat electis, quæ non præpararet, si electi non essent, solum colligitur hæc auxilia esse effectus prædestinationis, ut imperantis providentiæ generali ordinis supernaturalis, & sibi illam subordinatis. Sicut ex eo quod multos actus virtutum moralium eliciunt amici Dei, quos non elicerent si Deum non diligerent, non sequitur tales actus esse à charitate elicitos, sed tantum charitatem imperare virtutibus moralibus, ut prædictos actus eliciant. Ad probationem autem illius Consequentiae, distinguo Majorem. Providentia generalis ordinis supernaturalis, communis est prædestinatis & reprobis, quoad omnes effectus, nego majorem: quoad aliquos, concedo Majorem, & concessa Minori, nego consequentiam.

Dices secundò: Auxilia supernaturalia sunt effectus proportionati cum fine prædestinationis: Ergo sunt ab illa eliciti, & non tantum imperari.

Sed nego Consequentiam, quia aliud est esse effectum prædestinationis elicitem, & aliud proportionatum, licet plures docti Theologi utrumque confundant. Nam ut aliquid sit effectus prædestinationis elicitus, debet immediate ab illa pro-

in Bibli

132.

133.

134.

135.

136.

procedere, & eam pro causâ ordinante exposcere; ut autem sit illi proportionatus, satis est quod sit in eodem ordine cum fine prædestinationis, quamvis à providentiâ supernaturali & generali petat immediatè procedere; ut patet in actibus virtutum moralium supernaturalium, qui proportionati sunt cum fine charitatis, & tamen non elicitive, sed imperativè tantum ab illa procedunt. Sicut ergo, ut in eodem persistamus exemplo, actus istarum virtutum à charitate imperantur, & etiam actus virtutum acquiritarum; cum hoc tamen discrimine, quod illi ratione sui proportionati sunt cum imperio charitatis, utpote in eodem ordine supernaturali existentes, actus autè naturales sunt improporionati, quia in inferiori ordine constituti. Ita in præfenti dicimus, dona naturalia & supernaturalia, præter finalem perseverantiam & gloriam, esse effectus prædestinationis imperatos: cum hæc tamen differencia, quod primi sunt improporionati, utpote ordinis inferioris; alij verò proportionati, quia sunt in eodem ordine cum fine prædestinationis.

DISPUTATIO IV.

De certitudine prædestinationis.

Circa certitudinem prædestinationis quatuor hæc occurrunt discutienda. Primum, an prædestinatio sit certa non solum certitudine præscientiæ, sed etiam certitudine causalitatis mediorum? Secundum, an illa possit esse omnimodò certa quoad hoc? Id est, an possimus in hac vita, seclusâ speciali Dei revelatione, habere certitudinem infallibilem nostræ prædestinationis & salutis? Tertium, an saltem dentur aliqua signa illius? Quartum, an numerus electorum excedat numerum reproborum?

ARTICULUS PRIMUS.

An prædestinatio sit certa, non solum certitudine præscientiæ, sed etiam certitudine causalitatis mediorum?

§. I.

Quibusdam præmissis referuntur sententiæ.

1. **S**uppono primò: Prædestinationem esse ita certam & infallibilem respectu consecutionis finis, ut nullus sit electus qui pereat, vel perierit, aut etiam qui perire possit, saltem potentiâ consequenti, & in sensu composito.

Probat hæc suppositio ex Scriptura, & SS. Patribus. Dicitur enim Joann. 6. *Omne quod dat mihi Pater, non perdam ex eo.* Et cap. 10. *Nemo rapiet oves meas (id est prædestinatos) de manu mea.* Unde Augustinus de corrept. & gratia cap. 7. loquens de electis, ait. *Horum si quisquam perit, salitur Deus, sed nemo eorum perit, quia non fallitur Deus.* Horum si quisque perit, vitio humano vincitur Deus sed nemo eorum perit, quia nullâ re vincitur Deus. Et Fulgentius de fide ad Petrum cap. 35. *Firmiter crede, & nullatenus dubites, omnes quos vasa misericor-*

A dia Deus fecit gratiâ bonitate ante mundi constitutionem, in adoptionem filiorum Dei prædestinatos esse à Deo, neque perire posse aliquem eorum quos Deus prædestinavit ad regnum, neque quemquam eorum quos non prædestinavit ad vitam nullâ ratione posse salvari. Ratio etiam id suadet: ut enim supra ostendimus ex D. Thoma quæst. 6. de veritate art. 1. *Providentiâ ordinem ad finem respicit, sed prædestinationem etiam exitum vel eventum ordinis: unde licet providentiâ non consequatur semper & infallibiliter finem rei provizæ, bene tamen prædestinatio.*

B Suppono secundò ex eodem Angelico Preceptore ibidem art. 3. duplicem esse certitudinem: unam cognitionis, quando scilicet cognitio non declinat in aliquo ab eo quod in re invenitur, sed hoc modo existimat de re sicut est: alterâ causalitatis, seu ordinis causæ ad effectum, quando videlicet causa infallibiliter effectum producit, & habet nexum cum eo indissolubilem. Quæritur ergo, an prædestinatio utroque gaudeat certitudine, vel tantum sit certa certitudine cognitionis, seu præscientiæ?

Primus modus dicendi est Molina, qui totam divinæ prædestinationis certitudinem reducit ad infallibilitatem divinæ præscientiæ: que ante omne decretum quo tangat & determinet voluntatis nostræ indifferentiam, sicut ad quid illa, in his vel illis occasionibus & circumstantiis, se determinabit; & hæc determinatione sciti & præsuppositâ, decreto suo subscribit, & statim hominem ponere in illis occasionibus & circumstantiis in quibus præcivit consenturum. Ita docet præfatus Author variis suæ doctrinæ locis, præsertim hæc art. 7. disp. 1. membro 11. h. nos verò, ubi inquit: *Collocantes præterea certitudinem totam divinæ prædestinationis, non in decreto que Deus ei quem prædestinat providere statuit de medio quibuslibet virtutis seu perventurum in vitam æternam prævidere, neque etiam in ratione ipsa providendi, sed in præscientia quâ id prævidebat, ratione cuius tale decretum prævidetur.*

D *fortia sunt rationes prædestinationis etc.* Ecce quomodo reducit Molina certitudinem prædestinationis, quâ differit prædestinatus à non prædestinato, & ob quâ providentiâ divinâ rationem prædestinationis sortitur, nō ad decretum, seu ordinationem divinam, sed ad præscientiâ illâ futuri consensūs voluntatis humanæ exploratæ, quam scientiam mediam appellat. Unde in eadem quæst. art. 6. in parvo commentario illius, affirmat Prædestinationem esse certam, in eam tamen voluntatem esse certitudinem, quam divinâ præscientiâ, quâ Deus prævidet per mediâ, per quâ unusquisque prædestinatus est, perventurum cum in vitam æternam.

Secunda sententiâ huic directè opposita, agnoscit in prædestinatione, non solum certitudinem cognitionis & præscientiæ, sed etiam ordinis & causalitatis, fundatam in vi & efficacia intrinseca divinorum decretorum & auxiliorum, quibus Deus illas & incolumi arbitrij libertatis, hominum voluntates movet & applicat ad volendum quod ipse vult, ubi, quando, & quomodo ille vult, ut Augustinus docet in Enchir. cap. 98. & causat voluntatis nostræ consensum & determinationem. Hanc viam sequuntur Thomistæ, alique scientiæ mediæ impugnatores.

**